

Am fost la "bulau"!

Ce-i aia "bulau"? Explicatii mai jos!

Iarna 1974. Romania, Focsani. Curs de medici ofiteri, zapada, frig (frig-frig, acoperisul de tabla a dormitorului celor 60 (aprox) tov. elevi-soldati-doctori, acoperit cu un strat gros de gheata in interior, apa de la robinete inghetata), noi toti tinsi "zero" (nu ne recunosteam unul pe celalalt), am inceput cursul intensiv de a fi transformati in ofiteri adevarati, ofiteri pregatiti sa execute toate ordinele primite de la superiori. Prima zi la pranz am invatat ce ne asteapta: o bucata de paine, o bucata de carne cu putini viermisori si o supa colorata! Tovarasul capitan Botoc se uita la noi!

Trei saptamani am invatat pasul de defilare, stang, drept, prezentarea onorului cu capul spre dreapta si ochii urmarind pe tov capitan Botoc si "locotinentul" Dulea.

Trei saptamani am curatat carabinele (model 1900 aprox), am invatat sa le demontam si montam (4 ore pe zi), sa le lustruim (cu scuipat si crema de gheata), Dulea se uita pe teava!

Trei saptamani, desteptarea la 5.45 (difuzor-trompeta), gimnastica de dimineata, spalat pe dinti (apa inghetata nu curgea, plosca cu apa o tineam in pat sa nu inghete). Paturi suprapuse bine-nteles, gheata de pe tavan se topea, patura se uda, ceaiul de dimineata si exersarea pasului de defilare, cu capul spre dreapta. Botoc tipa, Dulea exersa!

Trei saptamani au trecut, am depus juramantul de soldat, au venit sotiile, am primit liber pana a doua zi dimineata si in sfarsit, ne-am spalat cu apa calda, in baia de la hotelul din Focsani (cred ca miroseam ca adevarati soldati, mirosul colectiv nu ne-a deranjat, trei saptamani - adaptare!)

Cursurile care au urmat dupa depunerea juramantului au fost foarte instructive si secrete (carte de tactica), seara saream gardul cazarmei, vorbeam la telefon cu Aura (foloseam patentul foarte util - moneda legata cu ata) , aduceam vin (de Focsani bine-nteles) de la vecina de peste drum (adresa ei era notata in cartea de tactica militara). Alt vecin gatea mancare ! (toate informatiile utile se transmit prin notite in cartea de tactica, de la o serie la alta). Botoc nu stia!

Continuam pasul de defilare (peste trei luni primim grade de ofiteri), folosim masti de gaze (se imbraca la comanda "gaaaze"), facem exercitii cu pusca (ne facem ca tragem -gloante nu aveam), capul spre deapta, ochii urmaresc pe tov. capitan Botoc si locotinent Dulea. Noptile, facem de garda in fata dormitorului (in dormitor baietii se exersau cu gaze si chibrite - mancare cu multa fasole, domnii doctori!), vremea se incalzeste, ne putem spala din cand in cand, ne obisnuim.

Curs de tactica militara romana. Capitanul Botoc explica tactica de lupta (sper sa nu fie un secret militar): Batalie cu dusmanii, comandantul invata soldatii cum sa atace dusmanii: cu strigate de " Uraaaa inainte".

Am intrebat : "Cum vin inapoi ? "

Raspuns : "Soldatul roman nu vine inapoi, soldatul merge tot inainte cu strigate de "uraaa"! Am intrebat : "Cine e dusmanii ?", raspunsul : "Dusmanii

capitalisti"! Nu m-am abtinut si am facut remarca care se impunea: "De aia soldatul roman nu vine inapoi... "

Trei zile inainte de primirea gradelor (ofiter medic) am terminat de scris o adevarata opera de arta intitulata:

"Ieri (yesterday): Poem pentru un Botoc si o Dulea - Freedom"

Seara am recitat si am cantat poemul! Toti din dormitor au ras, s-au bucurat, au intrebat cine e autorul? Au aflat!

A doua zi dimineata s-au strans toate caietele (repede s-a aflat) si am fost chemat la tovarasul capitan Botoc : caietul meu deschis pe masa, poemul citit, cine este tov. Freedom? Trimis sa-mi iau mantaua, sa scot sireturile de la bocanci, insotit de doi soldati (adevarati), bagat la inchisoarea cazarmii=bulau! Paine si apa, a doua zi scos sa primesc gradele, revenit la bulau, toti pleaca acasa, numai Pisti nu! (Roly a plecat acasa in costum, cravata, fara pantofi - erau la mine in valiza). Paine si apa, a treia zi scos din bulau, dus la tovarasul comandant de curs (colonel). Tovarasul m-a "certat parinteste" si a spus ca mare noroc am avut ca nu am scris nimic rau despre armata. Am cerut permisiune sa-i raspund, mi-a acordat-o si am spus: "Tov colonel (am uitat numele), tampit am fost ca am scris ce am scris, dar chiar idiot nu sunt!" A ras, mi-a citit tot poemul de la cap la coada, mi-a aruncat caietul in cap si m-a dat afara! Cateva ore mai tarziu am ajuns acasa la Bucuresti, nu i-am povestit lui Aura nimic pana acum trei zile, si nu am mai scris de atunci nici un rand "literar".

De ce nu am povestit pana acum?

- de rusine ca m-au prins?
- de suparare ca mi-au taiat "craca" de "scriitor"?
- de spaima ca putea fi si mai rau?

"Poemul" (nu mai tin minte versurile - uneori scaparile de memorie sunt folositoare) era scris in ritmul "Yellow Submarine" si se termina cu "Let it Be".

Pisti